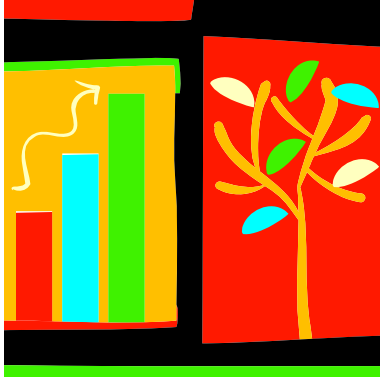

Slogan

Con chiến mã Tàu” của nàng chậm chậm lướt trên đường. Mái tóc xỏa dài trong gió, nàng vừa đi vừa ngắm nhìn những chiếc biển quảng cáo hai bên đường rồi tùm tùm cười một cách ngẩn ngơ. Không biết tại cái áo phông nàng mặc có in dòng slogan “I love green” sau lưng áo hay tại cái âm thanh rỗng lên thông thiết từ chiếc xe cà khồ của nàng mà ai đi qua cũng ngoái lại nhìn rồi cười đầy ý nhị.

Mặc kệ. Nàng cứ thế đi và cứ thế ngắm những chiếc biển quảng cáo đang thò thụt trước mặt. Với nàng, chúng như những đứa trẻ hiếu động bị cô giáo bắt xếp hàng đợi bố mẹ đến đón, đứa cao đứa thấp, đứa ngó nghiêng, đứa thì có vẻ sốt ruột nên chạy hăn ra khỏi hàng nghênh ngang slogan xanh tím trên mình. Nàng thích thú với chúng một cách vừa tự nhiên nhưng cũng vừa mang tính nghề nghiệp. Biết đâu những chiếc biển quảng cáo ngỗ ngược kia lại giúp nàng tìm được một slogan có ý nghĩa cho chiến dịch quảng cáo mới.

Chiếc “xế nổ” của nàng tự nhiên gầm lên mấy tiếng đầy bất thường rồi kết thúc bằng một tiếng thở dài “phạch”. Thế là dứt. Nhảy xuống, ngó nghiêng

mãi chẳng biết nó giờ chúng ở đoạn nào (mà có biết nó giờ chúng ở đoạn nào thì nàng đã không đi làm nhân viên quảng cáo), nàng đành nhẫn mặt đất bộ, may sao cũng còn một đoạn nữa là về đến “dinh cơ” của nàng rồi. Khổ chưa. Sáng nay vừa mới tắm rửa cho nó xong, tưởng là nó sẽ vui mừng mà phục vụ chủ nó tận tình, nào ngờ... xe với cộ. Chán không buồn tức nữa.

Ì ạch với “con chiến mã”, mồ hôi dính bết tóc vào trán, mặt nàng đỏ bừng bừng, dòng slogan “I love green” sau lưng áo nhể nhại như mếu mặt muốn khóc. Máy con xe ga đi qua cứ ngoái lại nhìn nàng đầy kiêu bạc. “Yêu đời rồi đời sẽ yêu ta!”, nàng lẩm nhẩm. Ô la la! Ô la la! Ồ rê ca! Nàng thả ngay “con chiến mã” yêu quý xuống đường. “Lôi cuốn mọi ánh nhìn!”. Nàng vừa nghĩ ra câu slogan cho chương trình quảng cáo của một hãng phân trang điểm đặt hàng mà mấy hôm nay nàng mất ăn mất ngủ vẫn chưa nghĩ ra. Nàng hăm hờ đất “con chiến mã” của mình về nhà, quên cả cau có với nó.

Đẩy cánh cửa lỗ chỗ những vết khắc cũ kỹ, căn nhà tối om. Chắc mẹ đi đâu chưa về. Mấy hôm nay, nàng và mẹ chẳng mấy khi nhìn thấy nhau, mà có nhìn thấy nhau cũng chẳng có gì để nói. Mẹ chẳng bao giờ hỏi han hay âu yếm nàng, kể cả hồi còn bé. Nàng khao khát và mong ước điều đó biết bao nhiêu. Càng mong ước thì càng thất vọng mà càng thất vọng thì nàng càng chai lì đi. Ánh nhìn âu yếm của mẹ trở thành món quà vô cùng xa xỉ trước mặt nàng, và bây giờ nàng hoàn toàn bằng lòng với hiện tại, dù rằng tình yêu của nàng dành cho mẹ mãi mãi không có gì thay thế được.

Nhẹ nhàng lấy một ly cà phê vào phòng mình, nàng viết câu slogan vừa nghĩ được vào chiến dịch quảng cáo đã vạch sẵn từ trước. Thoải mái thả lỏng người trên chiếc ghế xoay, nàng nhâm nhi giọt cà phê đắng đắng, thanh

thanh đọng lại trên môi. Đúng là “thơm ngon đến giọt cuối cùng” thật.
Nàng mỉm cười.

Mẹ vẫn chưa về. Đạo này có vẻ cửa hàng quần áo của mẹ bán chạy hơn nên mẹ hay về muộn. Nàng vẫn thường ngồi đợi mẹ về, ngóng ra ngoài cánh cổng bao nhiêu năm vẫn khoác bộ mặt nhăn nhúm và ủ dột tìm bóng dáng của mẹ. Nhưng đến lúc mẹ về, nàng lại kiểng có ra khỏi nhà thật nhanh cốt không để nghe những lời hỏi thăm băng quơ của mẹ, nói đúng hơn, nàng sợ đối diện với những bữa cơm chỉ có hai mẹ con ăn một cách lặng lẽ rồi thỉnh thoảng mẹ dừng đũa nhìn chằm chằm vào nàng, cái nhìn chất chồng mọi loại cảm xúc, ghét bỏ có, yêu thương có, và căm hận cũng có.

Hồi còn bé, nàng chưa đủ nhạy cảm để đọc được ánh nhìn đó, bây giờ lớn lên đó là cái nhìn ám ảnh nàng, nàng cảm thấy khó có thể vượt qua được nỗi tủi thân và giận hờn, trách móc khi phải trực diện với nó. Dường như mẹ không hiểu điều đó nên càng lớn mẹ lại càng hay nhìn nàng như thế. Nàng biết, nàng là đứa con sinh ra ngoài sự mong đợi của mẹ. Nàng là một đứa con lai. Bố nàng vốn là người Ấn sang đây kinh doanh, bố đã yêu mẹ từ những lần gặp gỡ với bạn bè doanh nhân. Mẹ nàng đẹp. Cái vẻ đẹp như đập vào mắt người đối diện một sức hút kỳ lạ. Mẹ cũng bị ánh mắt sâu thẳm, đa sầu của người đàn ông ngoại quốc đánh gục. Hai người yêu nhau say đắm rồi làm đám cưới trước sự phản đối dữ dội của ông bà ngoại.

Vì ông bà chỉ có mỗi mình mẹ, ông bà không muốn con rể mình là một người nước ngoài, đến một câu chào bố mẹ mà nói cũng không xong, hơn thế nữa ông bà sợ mẹ xuất ngoại theo chồng. Bất chấp tất cả, bố và mẹ nàng vẫn cưới nhau rồi mua căn nhà nhỏ để sống riêng. Những ngày tháng êm ả

trôi đi. Khi mẹ đang mang thai nàng, bố nàng quay về Ấn Độ để tìm kiếm thêm đối tác và vốn liếng. Nhưng ông đi rồi mất hút. Tịnh không một lời nhắn nhủ. Mẹ mỗi mòn chờ, hy vọng và tin tưởng một ngày ông trở về rồi đón hai mẹ con đi cùng.

Ngày tháng chất lên mẹ nàng những dè bủ mà bạn bè, hàng xóm dành cho, rồi ngày tháng cũng chất lên mẹ nàng những buồn tủi và oán giận người đàn ông ấy. Đáng lẽ mẹ sẽ dồn tình yêu còn lại cho nàng, đứa con bé bỏng có đôi mắt mênh mang hun hút buồn ấy. Nhưng mẹ không thể hiện được. Vì nàng giống bố quá. Nàng cũng yêu mẹ nàng, tình yêu lặng lẽ nhưng không kém phần dữ dội. Tình yêu ám vào cả tuổi thơ chỉ mong được một lần mẹ ôm vào lòng âu yếm, tình yêu ám cả những tháng ngày nàng tự biết kiếm tiền để trang trải cuộc sống nhờ những câu slogan quảng cáo. Nàng vui vẻ. Nàng cá tính. Nàng biết vượt qua mọi ử dột của cuộc sống để tìm lấy sự thoải mái. Và nàng cũng ngông cuồng như mẹ nàng thời còn son trẻ vậy.

Có tiếng kẹt cửa, nàng chạy vào giường nằm im. Mẹ về. Nàng vẫn thường giả vờ ngủ để tránh mặt mẹ như thế. Mẹ vẫn không nói gì, nhẹ nhàng đặt một ít đồ ăn trên bàn làm việc của nàng rồi quay ra. Nàng cũng không nhớ đã bao lâu rồi hai mẹ con không ăn một bữa cơm nấu cùng nhau nữa. Đến lúc mẹ đi ngủ nàng lại dậy lục tục ăn những món đồ ăn sẵn nguội ngắt. Lâu rồi nàng không có cảm giác ngon miệng, chỉ ăn như một nhu cầu tất yếu của cuộc sống.

Về nhà nàng ít cười, ít thấy mình thoải mái, vì thế nên mỗi lần cần đến sự sáng tạo nàng đều xách “con chiến mã” cũ rích, lọc cọc của mình ra đường, ở trên đường nàng có thể nghĩ đến mọi thứ, nàng có thể sáng tạo, nàng có

thể tự do nhảy nhót với những suy nghĩ điên rồ của mình. Công việc khó nhất của nàng là nghĩ ra những slogan ấn tượng, những slogan mang tính chất định hướng và bao quát cho một dòng sản phẩm. Mỗi khi nghĩ ra một slogan hay, nàng thấy thỏa mãn lắm và nàng lại tự thưởng cho mình mấy ngày thanh thoi bay nhảy với đám bạn.

Không biết mẹ đang làm gì mà có vẻ im lặng thế. Nàng với tay lấy cái áo trên móc thay cái áo vừa nhể nhại mồ hôi lúc nãy. Xỏ chân vào đôi giày thể thao, nàng muốn ra đường xả hơi. Xách giày lò dò bước qua cửa phòng mẹ, nàng cố gắng đẩy cửa thật nhẹ nhàng. Bỗng tiếng mẹ khe khẽ đằng sau:

-Con lại đi à?

Nàng ngập ngừng một lát rồi quay lại.

-Con đi chơi với đám bạn mẹ ạ.

-Con ... con có thể ở nhà một lát để mẹ nói chuyện này không?

-Vâng... vâng - Nàng ngạc nhiên nhìn mẹ dò xét.

Tiếng mẹ tự nhiên nghèn nghẹn, mẹ lại gần nắm lấy đôi vai gầy nhẳng của nàng, nhìn sâu vào mắt nàng, rất lạ, cái nhìn đầy yêu thương và xót xa. Lần đầu tiên nàng được mẹ nhìn như thế, một cảm giác ấm áp và hạnh phúc loang trong người. Nàng vừa hạnh phúc lại vừa sợ hãi, không hiểu có điều gì làm mẹ thay đổi nhanh thế. Mẹ nàng cầm lấy bàn tay của nàng, giọng nghẹn lại:

- Mẹ rất mừng vì con tự lập được, mẹ rất mừng vì thấy con đã lớn và xinh đẹp thế này, mẹ mong con hãy cố gắng nhiều thật nhiều nữa.

Nàng ngược đôi mắt thăm sâu của mình lên nhìn mẹ, miệng lắp bắp:

-Mẹ! có chuyện gì vậy? Mẹ rất lạ!

-Không... không có chuyện gì đâu.

-Mẹ nói cho con biết đi! Chuyện gì vậy mẹ?

-Mẹ... mẹ... - Mẹ nàng chợt nhiên im lặng, dồn nén một tiếng thở dài đang chực tràn ra. Mẹ nàng cúi xuống vuốt ve bàn tay nàng, rồi bất chợt nhìn lên, nói thật nhanh như sợ nếu nói chậm thêm một tí nữa sẽ bị cổ họng nuốt lại ngay lập tức:

-Mẹ... mẹ ... bị ung thư.

Nàng tròn xoe mắt nhìn mẹ, phải rồi, mặt mẹ nàng hóc hác đi rất nhiều, da xanh hơn, và mái tóc thưa thớt đi bao nhiêu rồi. Thế mà nàng vẫn vô tâm lang thang với vô vàn chiếc biển quảng cáo sặc sỡ. Nàng quên mất mẹ rồi, không, nàng cố quên sự tồn tại của mẹ như bao nhiêu năm nay mẹ cố gắng xua đuổi hình ảnh bố và sự hiện diện của nàng trong căn nhà này. Nhưng cách gì quên được. Nàng ôm lấy mẹ thôn thức.

Lần đầu tiên trong đời nàng được sà vào lòng mẹ, lần đầu tiên nàng cảm thấy một cách rõ rệt tình mẫu tử ấm áp từ mẹ và lần đầu tiên trong đời có nỗi sợ hãi chen vào trong nàng, nỗi sợ hãi hữu hình như sau cái ôm này mẹ vĩnh viễn rời xa nàng vậy...

Mẹ vào viện điều trị, nàng giao lại toàn bộ ý tưởng quảng cáo mới cho đồng nghiệp. Đã mấy tháng nay nàng quên những slogan ấn tượng và cá tính để dành trọn thời gian bên mẹ. Hai mẹ con cùng nấu cơm, cùng trò chuyện, cùng đi chơi... Mỗi phút giây ở bên mẹ nàng đều nâng niu trân trọng, cả hai người đều mong bù đắp cho nhau tình yêu thương suốt bao nhiêu năm họ giấu kín và lẩn tránh.

Mẹ nàng cười nhiều hơn, và nàng cũng thế. Mẹ nằm xanh xao trên giường bệnh, bàn tay mẹ cứ nắm lấy tay nàng mà sờ nắn, mẹ nhờ nàng ra ngoài mua cho mẹ một ít hoa tươi về cắm. Nàng vui vẻ hôn vào trán mẹ rồi đi ra. Một cơn đau dội lên ngực, mẹ nhìn thấy mờ mờ sau lưng áo nàng dòng slogan bằng tiếng Việt in thật đậm “Mẹ! con yêu mẹ!”. Mẹ nàng mỉm cười...

Đám tang mẹ đã xong xuôi. Nàng nằm gối lên chiếc áo khoác của mẹ. Nước mắt cứ thấm dần, thấm dần làm một bên áo thấm màu lại. Nàng còn lại một mình, không, nàng còn bố, một ngày nào đó nàng sẽ đi tìm bố của mình, dù ông có nhận hay không thì nàng vẫn sẽ tìm.

Thắp nén hương lên bàn thờ mẹ, nàng đi ra phố. Phố đông nghịt người, những dòng xe tấp nập, những bóng người nói cười, cả thế giới có nhau và nàng thì cô đơn. Những chiếc biển quảng cáo, những slogan ấn tượng cứ nhảy múa trước mắt nàng. Nàng lại mỉm cười. Chẳng phải từ lâu nàng đã tự đặt ra cho cuộc đời mình một slogan rồi đó sao? “Hãy yêu đời rồi đời sẽ yêu ta”. Dù hơi sến nhưng nó là điều nàng cần hơn bất cứ thứ gì lúc này. Slogan của cuộc đời nàng đấy! Chắc mẹ sẽ vui...

Lê Huyền

(SGGP Thứ Bảy)

Nguồn: .sggp.org.vn/truyenngan

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 13 tháng 12 năm 2008